

Publicerad 2005-08-12 12:43 av Lionea

2:juli

bortvillad, domnad i mig själv och sövd på fibermatta

då slutar jag förstå

<I>ingenting</I>mendetvarigår och det var inte här

och så sögs jag till friheten och började slå på mig själv.

för skakig, för våldsam, nu är det trasigt igen.

<I>det finns ingen frihet, det finns ingenting.</I>

alver äter sig mätta på smultron från den djupaste skog och jag minns främlingen som skrev att jag inte kunde vara någonting annat än ett skogsrå som låg på granris och blev hög på rökelse och så föll leendet på att systrarna brunblommig och glansigt svarts plirögon log så när mitt fallna skrattporl ljud att de var alver

Blåklockan väntade mig bland barren och styrde mig runt trassliga snår och lera

mina gympaskor flög över marken som ville dra ner

någon skrek av smuts, det var inte jag

Hon läser om sjukdomen, jag trasar omkring

liggande på golvet med händer framför för att täcka, utesluta

som om jag var ömtålig och skör

<I>sluta slå, lilla hjärta</I>

Jag kallade på alverna, demonerna i natten, sa:

jag är endast er att förtära nu

men de fanns inte liksom jag

blev rädd för min egen existens och alla ägda människors livsting

Trollungens flykt från plågor uppenbarades i skogen vid vassets kant

bland blöta smultronbärstrån snavade beslutsamma fötter sig fram

<I>äntligen slut på rop av minnen och glömska</I>

vilse men visste undanträngt:

golvet väntar med all sin fiberkraft jag vill nysa ut och med svindlande syn försvinna ifrån

nere. fast

borta. långt ifrån

utom räckhåll. gömd från betygande mentalitet

vill inte tillbaka, är inte trött

-du har sprungit en mil. du var vilse, du försvann

varför kom du tillbaka?

<I>Lastbilarna körde förbi vid stupet, jag darrade som flagnande färg</I>

utsugen. tom

stoppad. fylld

uppäten. förnyelsebar
igendammad. sydd
nageltvång. sår igen
känsla. fingrar. längtan till noll
det finns inget inom rökens väggar
inget vågar röras instängt med mig
tvivlar på återkomsten. illusioner av tvivel
vita. halva. håliga. grå
<I>sommarnatten springer, jag ser efter, högt på tå
fönstret tillåter inte mer, sinnena kvävs</I>

glaskross eller draperi, svart
domnar, faller, klättrar upp igen
frågar innehållet, vågar jag tänka?
inget svar att urskilja sipprar ur nervernas mun,
signalernas varningsljus är svultet och syns blott med mätare och syrgasmask
jag undrar om jag vågar känna alls
om jag kan tänka, om jag vill
vart jag flyr när dimman skingras
-kanske ska man inte känna efter alls när man vaknar, kanske ska man låta bli att ens försöka veta, säger hon
tyst, jag konverserar med mig själv i garderoben
frågar varför jag inte får sluta,
hur de håller mig kvar fast deras spindelnät suddar min fobi och gör mig halv

Vem är nykomlingen som släcker sorgen med rött från skogens djupaste gläntor,
från gröna födselblad
vem är varelsen som traskar i hets, springer, vänder sig om men ingen ser?
Finns den som inte vågar fråga livet om förväntingen till en chans,
som leker med stenar för att de gått sönder innuti, men värms av låtsatshändernas blodcirkulation?

<I>Undrar om jag slickar syredroppar från bladen nästa år,
om tretton kvartal i solens nästa vår
eller om omdöpta partiklar hunnit tugga genom slem,
mala mig som kött

Krossade blokär är min beståndsdel. tvinna mig runt</I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lionea med Poeter.se id #4169 innehar upphovsrätten